

og sendt ham ud af Landet, og det var en Familie, hvorom man ikke vidste noget ufordelagtigt at sige, men kun at han ikke kunde forsørge sig selv og derfor maatte have Fattighjælp. — Da jeg imidlertid selvølgelig ikke kan have noget Ønske om at lægge Loben selv det allermindste Halmstraa i Bejen, og da jeg hører, at den ærede Minister ikke vil kunne anbefale Vædringsforslaget, skal jeg for ikke at være medvirkende til nogen som helst Forhaling af Sagen tage mit Vædringsforslag tilbage, idet jeg forbeholder mig at fremsætte de Ytringer, jeg ellers kunde have at fremføre ogsaa i den Anledning, ved Sagens tredje Behandling.

Formanden: Vædringsforslaget til § 42 er saaledes taget tilbage. Jeg spørger, om nogen optager det?

Breinholt: Jeg optager det og beder om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Breinholt: Jeg har kun optaget Forslaget for at gøre en Bemærkning, som jeg ellers vilde være afslaaen fra, i Anledning af den ærede Ministers Udtalelser om det nu af mig optagne Vædringsforslag. Den ærede Minister udtalte, at han slet ikke kunde forstaa Vædringsforslaget, fordi det gaar ud paa at staafe en human Bestemmelse ud af Loben. Humane Bestemmelser kunne imidlertid være saaledes, at de til Trods for al deres Humanitet overfor Ublændinge kunne virke i modsat Retning overfor os i Indlandet. Den ærede Minister udtalte tillige, at det er et Forhold, hvor der er et Gensidighedsforhold overfor Ublændet, som man altid maa holde paa, men der er mange af den Slags Gensidighedsforhold, der ere meget lidt egnede til at opfylde Retfærdighedskrav. Der er jo Lande, der meget let kunne yde en saadan Gensidighed, idet ingen Danskt kommer til de Lande og der stifter Familie, eller i alt Fald er det en ren Udtalelse, medens saadanne Lande, med hvilke vi have en Gensidighed, som vi ikke kunne benytte, sende en Masse hertil, som indgaa Egetfab her. Og fordi de Lande saaledes yde os en Gensidighed, som vi ikke kunne eller ville benytte, skulle vi ikke fordre saadanne Beviser, som vi maaste fordre fra Lande, hvor vi sende ikke saa Folk hen. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Minister, hvorledes det Ord „bør“, der findes i Paragraffen, skal forstås. Der staar jo nemlig: „Dog kan Indenrigsministeren

bevilge Undtagelse herfra, naar særdeles Omstændigheder tale derfor, og navnlig bør saadant Bevis ikke fordres“. Ere disse Ord „bør ikke fordres“ det samme som „kan ikke fordres“? Det Spørgsmaal vil jeg tillade mig at rette til den ærede Minister, idet jeg med det samme skal frafalde det af mig optagne Forslag, som jeg kun har optaget i den Hensigt at fremsætte dette Spørgsmaal.

Indenrigsministeren (Singerlev): Ja, naar det ærede Medlem tager Vædringsforslaget tilbage, kan jeg jo egentlig ikke tale om det. Jeg kan dog vel sige, at jeg vil forstaa Ordet „bør“ nærmest som „skal“.

Formanden: Vædringsforslaget til § 42 er altsaa atter taget tilbage. Jeg spørger, om nogen paa ny optager det. (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Andsen: Jeg har kun taget Ordet for at bemærke til den ærede Indenrigsminister, at vort Vædringsforslag under Nr. 1 gaar ikke ud paa, at man ikke skulde foretage noget mod de Folk, som ikke ville sørge for deres Familier paa rette Maade, stønt de ere i Stand dertil. Man kan jo inddrive, hvad de skulle yde, og derved har jeg ikke rørt i mit Vædringsforslag. Derved kan man ramme dem, der kunne yde noget, men naar man kommer ned til dem, der ikke have noget, og hos hvem der ikke kan foretages Udpantning, vil man gribe til Afsoning ved Vand og Brød, og der gaar man ned til de fattige, som ikke have noget, som maaste undertiden kunne have noget at yde af, men til andre Tider ikke, de Folk, som leve af Haanden i Munden, det er dem, man gaar ned til, naar der er Tale om Vand og Brød. Jeg mener derfor, at det baade er inhumant at foreslaa noget saadant i denne Paragraf, og at man derved vil bevirke det modsatte af, hvad man vil bevirke. Det er ikke tilstrækkeligt at sige, at der er et ondt Forhold i Forvejen, men naar det bliver værre ved dette Skridt, skulle vi unblade at gøre det, og der er ikke Nødvendighed for at gøre det, al den Stund man ved at yde en saadan Familie nogen Understøttelse af Fattigvæsenet faar den under Disciplin og kan anvende de Tvangsforholdsregler, som § 41 hjemler. Det er meget godt, at det offentlige træder kun til med at straffe Mænd med Vand og Brød, men altsaa forringer det hans Evne til at forsørge Familien, saa at han ikke kan yde Familien det mindste. Det forekommer mig at være et stærkt Forhold, som jeg ikke kan være med til. — Med Hensyn til de to